

Kerstfeest van Keesje

J. GOEDHART

Bam ... bam ... bam ...
Hoog, in de toren, klept de klok.
Bam ... bam ...
Beneden, in de toren, bij de grote deur, trekt de koster aan het touw ... éne ... twee ... De koster doet z'n best. *Ieder* moet het horen. Het is een heel belangrijk feest ... *Kerstfeest!*
Kom ... zeggen de mensen ... kom ... de klok luidt al ... opschieten.
Dan gaan ze naar de kerk ... in de kerk. Ze knikken elkaar toe ... ze lachen ...
Kijk, daar is Piet van de slager ook, die wil zeker ook het kerstverhaal horen ... en ... ja ... op gewone zondagen is Piet niet in de kerk. Dan blijft hij lang op z'n bed liggen. Met 't Kerstfeest zijn er altijd mensen in de kerk, die anders niet zoveel komen.
De dominee preekt mooi.
De organist speelt prachtig.
De mensen zingen ... blij ...
En het zingen gaat zo fijn!
Arie van de bakker is er weer met z'n trompet. Hij staat boven, naast het orgel en hij speelt alle verzen mee op z'n trompet ... prachtig.
Maar het allermooiste is toch de blijde Kerstboodschap. De boodschap, dat de Heer Jezus geboren is, in de stal bij Bethlehem.
Dominee preekt over de *zonde van de mensen* ... maar ook over de *liefde van God*, juist over de liefde van God.
Dan gaat de kerk uit.
Vanmiddag zal er Kerstfeest gevierd worden van de zondagschool.
Dat is fijn, zeg!
Dan krijg je koek, en chocolademelk en kerstkransjes en ... een boek en een verhaal en zingen van de juffrouwen en nog veel meer.
Nu is het middag.
De koster heeft het al druk gehad; straks zal het Kerstfeest beginnen, om twee uur.
Naast de kerk is z'n huis, tegen de kerk aan bijna.
En daar, kijk ... daar voor dat raam, zie je daar die vrolijke kijkers?
Die paar glinsterende ogen zijn van Keesje. Keesje van de koster.
Keesje mag vanmiddag mee, óók mee. En daarom staan z'n ogen zo blij. Keesje is nog maar vier jaar.
Maar tòch mag hij mee naar 't Kerstfeest. En dat is even fijn, zeg.
Keesje mag voor 't éérs mee, helemaal voor 't éérs.
Een paar kinderen staan al bij de grote kerkdeur.
Hè, ze zouden best nú al naar binnen willen en al het heerlijk vast zien.
Maar die deur is nog dicht. De koster doet hem straks pas open, tegen twee uur.
De koster is achter de kerk, in de konsistoriekamer. Daar is ook al de juffrouw van de zondagschool, en de meester. En de grote bus met chocolademelk is er óók al. Die bus staat zómaar boven op de zwarte kachel. Dan blijft de melk lekker warm, want de kachel brandt heerlijk. Z'n zwarte buik ziet een klein beetje rood ... zó hard brandt de kachel.
Dan, ineens, staat Pappa in de keukendeur.. „Kees ... kom je?” Nou, dat hoeft Pappa geen twee keer te zeggen. Keesje huppelt mee ... zó blij is hij. Uit de keuken is het maar twee stappen door

het kleine gangetje tussen het huis en de kerk... en ze staan in de konsistoriekamer, bij de deur naar de kerk. Keesje heeft hier al zo vaak gedribbeld... maar nu... nu is het toch véél fijner. „Dag Kees...” zegt Mamma nog even om 't hoekje... „veel plezier hoor.” Trouwens, Mamma moet nog de vaat wassen in de keuken... en Keesje kan best alleen... de juf zal hem zo wel een plaatsje geven... bij de andere jongens en meisjes... Het orgel speelt... de deur gaat open... daar stromen de opgetogen kinderen de kerk binnen. „Kom je bij mij zitten... nee... hier... bij de kachel, joh...” Het is een blij geroep en gejoel van iedereen door elkaar... En het orgel speelt... speelt... óók al zo blij en zo vrolijk...

Keesje zit vóóraan.

Z'n korte beentjes bungelen langs de poot van de stoel. En Keesje kijkt maar... kijkt maar... naar die mooie sinaasappelen en die prachtige boeken en... oh... kijk es... wat mooi is de Bijbel op de lessenaar versierd met takjes en rode knickers...

Keesje komt ogen te kort.

Telkens kijkt hij even naar de zijkant van de kerk. Daar loopt Pappa en... nee... ja toch... dáár...

Hij lacht naar Keesje. Keesje lacht óók. Fijn hè, zo'n Kerstfeest.

Ineens speelt het orgel niet meer. De kinderen gaan vanzelf zachter praten.

Daar komt de dominee... en de meester... Maar de dominee gaat niet op de preekstoel. Hij gaat gewoon in een bank zitten, bij de andere mensen.

Vóór de lessenaar staat de meester. Keesje kijkt maar... Eerst gaan ze zingen.

Keesje kent het al een beetje.

Ere zij God... Ere zij God.

Dan gaan ze bidden en dan weer zingen en dan... dan gaat de meester vertellen.

Keesje luistert.

Hij begrijpt het eerst niet erg best, maar dan toch wel weer.

Het gaat over een klein Kindje... dat is Jezus.

De meester vertelt mooi. Keesje luistert goed.

De meester zegt, dat het kleine Kindje in een stal moet liggen, in een etensbak van de dieren. Want een wiegje is er niet.

En er zijn niet eens kleertjes. En geen dekentje...

Keesje luistert. Keesje denkt...

Dat is toch erg koud, helemaal geen dekentje. Wel een paar doeken zijn er...

Maar het is in de stal heel koud. En dan...

Dan weet Keesje het. Zómaar.

Hij luistert nu eigenlijk niet meer. Keesje *denkt*, ja... hij denkt héél erg.

Dan gaan ze wéér zingen en dan... dan mogen ze even... heel even samen praten.

Maar er lopen zómaar een paar kinderen van hun plaats. En nòg meer... en...

Keesje glijdt van z'n stoel... Niemand merkt het. Keesje botst tegen een grote jongen op.

Niemand ziet het.

Keesje loopt zomaar door het pad, met die andere kinderen... zómaar. Niemand ziet het.

Dan is Keesje bij de deur naar de konsistorie... die staat open...

Keesje dribbelt naar de deur van het gangetje... het gangetje, dat uitkomt in de keuken...

Maar... de keuken is leeg! Mamma is er niet...

Even staat Keesje rond te kijken.

Dan wéét hij het weer ... 't mag bèst ... ja hoor ... bèst.
Wat wil Keesje dan? Vindt hij het dan niet fijn, in de kerk, op 't Kerstfeest?
Keesje ... Keesje ...

Ja ... waar is Keesje?

Alle jongens en meisjes zitten weer op hun plaatsen en dan ineens ...
Vader ziet Keesje niet ... Hij zegt 't tegen de meester, bij de lessenaar.
De meester kijkt rond. Keesje is er niet ...
Alle kinderen kijken ... Wat is er aan de hand?
Oh ... ja ... Keesje is er niet ... Hij zit toch daar vooraan ... nee ... oh ...
Nee ... de stoel daar vooraan is ... léég.
Is Keesje soms ergens in een grote bank gekropen!
Alle mensen kijken ook al ...
Nergens is Keesje ...
Dan ...
Dan gaat er heel voorzichtig achter in de kerk een deur open ...
Het is net heel stil geworden in de kerk en iedereen hoort de deur opengaan.
Iedereen kijkt. Keesje!!
Kleine Keesje komt binnen. Gelukkig!
Maar ... maar ...
Daar komt Keesje al aan. Hij sleept iets mee ... Het is ... rood ... en groen ... en ...
Nee maar ... wat moet dat?
Keesje loopt maar door ... naar de meester ... helemaal naar de meester, daar voorin de kerk, bij de lessenaar ... bij Pappa ...
En Keesje sleept maar ... sleept maar ... met die *deken*.
Het is *z'n eigen deken* ... van *z'n eigen ledikant*.
Die deken heeft Keesje *zó*maar gehaald ... thuis.
Nu is hij bij de meester.
„Hier” ... zegt Keesje ...

De meester begrijpt er niets van.
Keesje houdt de deken zo hoog mogelijk voor de meester ...
„Hier” ... zegt Keesje weer ... „Hier ... voor ... voor het Kindje!”
Dan ... oh ... dan moet de meester toch even glimlachen ... die
Keesje ... wat aardig!
De meester neemt de deken aan. En de meester pakt Keesje óók zo-
maar op en hij zet Keesje vóór zich, boven op de bank, naast de
lessenaar.
Het is doodstil in de kerk.

De meester houdt de deken omhoog. „Kijk,” zegt hij ... „dit heeft
Keesje gehaald ... *z'n eigen deken* ...”
Keesje glundert.
Alle mensen kijken naar hem.
Maar Keesje is helemaal niet verlegen ... nee hoor.
„Kijk,” zegt de meester. „Keesje heeft *z'n eigen deken* van *z'n bed*
gehaald voor het Kindje in de stal ... vinden jullie dat niet héél ...
héél aardig van Keesje?”
De grote jongens lachen wat.

Maar de meester kijkt nu juist heel ernstig.
Gek is dat . . .
De meester vindt het *niet* raar.
De meester vindt het juist mooi . . . heel mooi.
„Jij bent een beste jongen, hoor,” zegt hij tegen Keesje.
Dan mag Keesje weer gaan zitten.
Maar de deken hangt de meester over de rand van de bank . . . iedereen kan het zien.
Dan gaat de meester nog even vertellen . . . nog héél even.
De meester zegt, dat Keesje zo heel goed de kerstgeschiedenis begrepen heeft . . . zo héél goed.
Want juist *dit* vindt de Heer Jezus zo fijn, dat wij wat over hebben voor een ander . . .
Keesje heeft z'n eigen deken gegeven . . . aan de Heer Jezus. Ja . . . heus . . .
„En misschien heeft Keesje het wel 't *allerbeste* begrepen” . . . zegt de meester „het allerbeste van ons allemaal.”
Keesje glundert weer.
Zie je wel . . . dat het best mocht?
De grote mensen kijken elkaar aan.
Ze denken allemaal 't zelfde . . .
Ha . . . die Keesje. En tòch!
De kinderen kijken óók elkaar aan.
Ze vinden het raar . . . die deken . . . en tòch . . .
Die Keesje.

Die kerstavond, als Keesje naar bed gebracht wordt, krijgt hij een extra zoen van mamma!
En de deken?
Nee . . . de deken heeft Keesje niet meer op z'n bed . . . niet die deken meer van vanmiddag. Die heeft hij immers weggegeven?
Maar gelukkig heeft mamma nog wel een andere . . . Die deken van vanmiddag zal mamma aan een arm kindje geven, dat het 's nachts koud heeft.
Dat vindt de Heer Jezus prettig, zegt mamma tegen Keesje.
Dat vindt Hij even prettig als dat Hij hem zelf gekregen had. Want de stal is er nu niet meer, maar een arm kind is altijd wel ergens dichtbij te vinden. En wat je aan een arme geeft, dat geef je aan Jezus. Begrijpt Keesje dat?
Ja, dat begrijpt hij.

Als mamma het licht uitdoet, ligt Keesje heerlijk toegestopt onder z'n deken.
En het Kindje in de stal . . . heeft het nu ook niet meer koud, denkt hij nog even.
Dat is toch het allerfijnste . . . vindt Keesje.
Lèkker!

En de Heer Jezus zal het nooit vergeten . . . dat van die deken . . . vást niet!
Dat heeft mamma ook nog gezegd.
Lèkker!

